

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/69/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1104113279
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1104113279.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: T. Z. U., nar. XX.XX.XXXX, P. XXXX/X, XXX XX B. Z., IČO: 34 060 774, zast.: JUDr. Zuzana Lapárová, advokátka, Forgáčova bašta 7, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanému: DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436, o zaplatenie 50.995,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-476 zo dňa 16.04.2019 v znení opravného uznesenia č.k. 30Cb/367/2004-507 zo dňa 20.01.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 30Cb/367/2004-476 zo dňa 16.04.2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 30Cb/367/2004-507 zo dňa 20.01.2020 mení tak, že žalobu v časti o zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 50.995,44 Eur od 20.2.2010 do zaplatenia zamietá.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 22,42 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi poplatok z omeškania vo výške 0,1 % zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 08.03.2004 sa žalobca domáhal voči žalovanému Chemická zdravotná poisťovňa Apollo, so sídlom Martina Čulena č. 5, Bratislava, IČO: 31 386 202, zaplatenia sumy 1.536.317,15 Sk (50.996,39 Eur) s príslušenstvom titulom zaplatenia faktúr za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poistencom žalovaného. V priebehu konania bol žalovaný Chemická zdravotná poisťovňa Apollo vymazaný z obchodného registra dňom 31.01.2006 z dôvodu transformácie na spoločnosť APOLLO zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Martina Čulena 5, 810 11 Bratislava, IČO: 35 942 436, ktorá následne zmenila obchodné meno a sídlo na DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436, na základe čoho súd pokračoval v konaní s takto označeným žalovaným.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 30Cb/367/2004-59 zo dňa 12.03.2007 zamietol návrh žalobcu z dôvodu premlčania a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5Cob/45/2007-100 zo dňa 03.07.2007 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-59 zo dňa 12.03.2007 ako vecne správny a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ústavný súd SR nálezom č.k. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19.06.2008 rozhodol, že základné právo MUDr. Zdenka Salmáša na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Cob/45/2007 z 03.07.2007 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Cob/45/2007 z 03.07.2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že sa zaoberal len dôvodom, pre ktorý všeobecné súdy považovali záväzkový právny vzťah vzniknutý na základe vyššie uvedenej dohody ako občianskoprávny, na ktorý bolo potrebné aplikovať predpisy občianskeho práva, vrátane premlčacej lehoty podľa ust. § 101 OZ.

6. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 1Cob/228/2008-127 zo dňa 18.02.2009 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-59 zo dňa 12.03.2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Súd prvého stupňa opätovne vec prejednal v súlade s intenciami zrušovacieho rozhodnutia a rozhodol rozsudkom č.k. 30Cb/367/2004-323 zo dňa 12.11.2012 tak, že konanie v časti istiny 0,94 Eur s 12 % ročným úrokom z omeškania od 05.03.2004 do zaplatenia zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 50.995,44 Eur s 12 % ročným úrokom z omeškania od 05.03.2004 do zaplatenia a trovy právneho zastúpenia vo výške 6.755,68 Eur k rukám právnej zástupkyne žalobcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V zastavenej časti žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1Cob/79/2013-356 zo dňa 03.04.2014 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-232 zo dňa 12.11.2012 v napadnutej zaväzujúcej časti tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 50.995,44 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

9. Na dovolanie žalobcu a žalovaného Najvyšší súd SR rozhodol uznesením č.k. 5Obdo/44/2015-426 zo dňa 29.11.2016 tak, že prvým výrokom dovolanie žalovaného odmietol a druhým výrokom rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/79/2013-356 zo dňa 03.04.2014 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietol, zrušil a v tejto časti vrátil späť na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave.

10. Krajský súd v Bratislave vec prejednal a rozhodol uznesením č.k. 1Cob/96/2017-444 zo dňa 22.11.2018 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-323 zo dňa 12.11.2012 v časti o zaplatenie 12 % ročného úroku z omeškania zo sumy 50.995,44 Eur odo dňa 05.03.2004 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nakoľko k zmene žaloby došlo ešte podľa predchádzajúcej právnej úpravy, pričom súd prvej inštancie rozhodoval o žalobcom uplatnenom nároku, a to 12 % ročnom úroku z omeškania od 05.03.2004 do zaplatenia, pričom zmenou žaloby už tento nárok neuplatňuje (nakoľko zmenou žaloby došlo k úplne inému hmotnoprávnemu nároku), odvolaciemu súdu za danej procesnej situácie nezostáva nič iné len rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznaného úroku z omeškania zrušiť a vec vrátiť v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie za daných okolností bude odpovedať na otázku aké znenie, a či vôbec nejaké znenie § 38 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z.z. bolo platné a účinné v relevantnom čase, t.j. v čase vzniku nároku na poplatok z omeškania a či a kedy k omeškaniu došlo, príp. či omeškanie trvalo aj v čase, od ktorého si nárok na poplatok z omeškania žalobca uplatnil a či sa poplatok z omeškania platný v prvý deň omeškania vzťahuje na celé omeškanie žalovaného s úhradou faktúr za poskytnutie zdravotnej starostlivosti, tak ako vyplýva z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2016 a o tomto nároku rozhodnúť.

11. Súd prvej inštancie opätovne vec prejednal v súlade s intenciami zrušovacieho rozhodnutia a nadviazal na vykonané dokazovanie prvostupňového súdu. Uviedol, že právny vzťah, z ktorého si žalobca uplatňuje nároky v tomto konaní, vznikol v roku 2000-2001, a to za účinnosti zákona č. 273/1994

Z.z. o zdravotnom poistení. Poukázal na nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo dňa 17.05.2004, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd, okrem iného, vyslovil aj nesúlad ustanovenia § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení s čl. 20 ods. 1 druhou vetou v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy SR. Nález bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 396/04 Z.z. dňa 15.07.2004. Súd posúdil hmotnoprávne účinky nálezú Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov, ktoré pôsobia ex tunc a z tohto dôvodu neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 zákona o zdravotnom poistení v znení zákona č. 138/2003 Z.z. ani na prípady pred uverejnením nálezú Ústavného súdu, pretože by aplikoval právny predpis, ktorý nie je v súlade s Ústavou SR. Platí preto v zmysle § 41a ods. 3 zákona o Ústavnom súde skoršie znenie ustanovenia § 38 ods. 4, ktoré upravovalo poplatok z omeškania vo výške 0,1 % na celé omeškanie žalovaného s úhradou faktúr. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 93/2005.

12. Vychádzajúc z právoplatného a vykonateľného rozsudku prvostupňového súdu č.k. 30Cb/367/2004-323 zo dňa 12.11.2012 mal súd v konaní za preukázané, že medzi účastníkmi bola platne uzavretá Zmluva o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti dňa 29.07.1997 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 07.06.1999. V konaní bolo nepochybné, že žalobca bol poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti v odbore klinická onkológia, tzn. že zo strany žalobcu sa jednalo o nevyhnutnú a neodkladnú zdravotnú starostlivosť. Taktiež mal súd v konaní za preukázané, že žalobca na základe tejto uzavretej zmluvy poskytol poistencom žalovaného zdravotnú starostlivosť v odbore klinická onkológia, a to v rozsahu fakturovaných zdravotných výkonov faktúrami č. 01/00 až 12/00. Žalovaný faktúry žalobcu nad rámec dohodnutý v zmluve (160.000,- Sk) a vo výške požadovanej žalobcom v návrhu, žalobcovi neuhradil. Žalobca za obdobie január až december vystavil žalovanému 12 faktúr v celkovej sume 3.522.422,11 Sk, pričom prvá faktúra č. 1/2000 za január 2000 bola vystavená dňa 07.02.2000 s lehotou splatnosti 30 dní a posledná faktúra bola vystavená za december 2000 dňa 09.01.2001 s lehotou splatnosti 30 dní. Žalobca si mohol uplatniť svoje právo po prvýkrát u každej faktúry deň nasledujúci po vzniku splatnosti faktúry, t.j. pri prvej faktúre č. 01/2000 dňom 08.03.2000, kedy mu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá skončila dňom 08.03.2004. Všetky ostatné faktúry boli vystavené a splatné po tejto faktúre v nasledujúcich mesiacoch roku 2000. Na základe uvedených skutočností súd ustálil, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti poistencom žalovaného tak, ako si ho žalobca uplatnil žalobou.

13. Dal do pozornosti, že súdna prax je takmer jednotná v názore (porov. aj rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 23/2006), že ak došlo k prvému dňu omeškania v čase pred účinnosťou zákona č. 138/2003 Z.z., t.j. pred 1. júnom 2003, určí sa výška poplatku z omeškania po celú dobu omeškania podľa sadzby platnej v deň začiatku omeškania podľa pôvodného znenia § 38 ods. 4 zákona č. 237/1994 Z.z., bez ohľadu na prípadné neskoršie zmeny tejto sadzby. Výška poplatku z omeškania zistená k nasledujúcemu dňu po tom, čo bol dlžník povinný plniť, zostáva teda rovnaká po celú dobu omeškania.

14. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané a uvedené bolo konštatované aj v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 12.11.2012 č.k. 30Cb/367/2004-323, že žalovaný neuhradil žalobcom vystavené faktúry v lehote splatnosti, pričom splatnosť jedenástich faktúr bola v roku 2000 a posledná dvanásť faktúra bola vystavená za december 2000 dňa 09.01.2001 s lehotou splatnosti 30 dní, t.j. je nepochybné, že k prvému dňu omeškania zo strany žalovaného došlo v čase pred účinnosťou zákona č. 138/2003 Z.z., t.j. pred 1. júnom 2003, preto platí, že žalobcom uplatnená výška poplatku z omeškania sa určí po celú dobu omeškania podľa sadzby platnej v deň začiatku omeškania podľa pôvodného znenia § 38 ods. 4 zákona č. 237/1994 Z.z., t.j. vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, bez ohľadu na prípadné neskoršie zmeny tejto sadzby a zostáva rovnaká po celú dobu omeškania.

15. Vo vzťahu k premlčaniu nároku na poplatok z omeškania súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Obdo/4/2006 zo dňa 27.02.2008, podľa ktorého: Odvolací súd rozhodol správne, keď priznal žalobcovi poplatok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania v sume 927.031,66 Sk. Ide o dennú sankciu, premlčuje sa denne a vzniká na ňu veriteľovi právo. Premlčuje sa postupne, ak svoju povinnosť zdravotná poisťovňa nesplní. Žalobca v prejednávanej veci uplatnil poplatok z omeškania podľa zákona č. 273/1994 Z.z., preto takáto sankcia nemôže byť príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Obč. zák. Ide o samostatné majetkové právo, ktoré je dennou (0,1 % denne) majetkovou sankciou.

16. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca si dňa 20.02.2014 uplatnil poplatok z omeškania vo výške 0,1 % zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplattenia. Odvolací súd v uznesení č.k. 1Cob/228/2008-127 zo dňa 18.02.2009 vyslovil, že je toho názoru, že v súlade s § 261 ods. 2 Obch. zák. sa vzťahy medzi účastníkmi konania riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka, vrátane premlčacích lehôt, z uvedeného dôvodu prvostupňový súd konštatoval, že žalobca si poplatok z omeškania uplatnil v posledný deň premlčacej doby. Citoval ust. § 185, § 149, čl. 10, § 186 ods. 2 a § 151 ods. 1 CSP. S poukazom na uvedené súd žalobe voči žalovanému aj v zostávajúcej časti, ktorá zostala predmetom konania, vyhovel v rozsahu 100 % a priznal žalovanému, ktorý mal plný úspech vo veci, náhradu trov konania v plnom rozsahu.

17. Opravným uznesením č.k. 30Cb/367/2004-507 zo dňa 20.01.2020 súd prvej inštancie I. výrokom opravil v písomnom vyhotovení rozsudku č.k. 30Cb/367/2004-476 zo 16.4.2019 záhlavie v časti označenia žalobcu identifikačným číslom tak, že identifikačné číslo žalobcu je: „IČO: 34 060 774“ a v časti označenia žalovaného jeho obchodným menom tak, že obchodné meno žalovaného znie: „DÔVERA zdravotná poisťovňa, a.s.“. II. výrokom súd opravil v písomnom vyhotovení rozsudku č.k. 30Cb/367/2004-476 zo 16.04.2019 výrok I., ktorý správne znie: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplattenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

18. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

19. Uviedol, že Najvyšší súd SR vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, avšak dôvodom boli výlučne formálne námietky ku konaniu a rozsudku. Najvyšší súd SR sa v odôvodnení predmetného uznesenia v žiadnej jeho časti nevyjadril, že žalobca má nárok na poplatok z omeškania, ako si ho uplatnil v konaní. Žalovaný zdôraznil, že nenamietal výšku poplatku z omeškania, ktorú priznával žalobcovi § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z., preto považoval argumentáciu prvostupňového súdu v tejto časti za nadbytočnú. Najvyšší súd SR, ako i prvostupňový súd, sa však žiadnym spôsobom nevyjadrili ku skutočnosti, že zákon č. 273/1994 Z.z. bol zrušený v celom rozsahu ku dňu 15.07.2004, a teda bolo zrušené i ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z., a to i v jeho obnovenom znení na základe Nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 38/03. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za vnútorne rozporné. Podľa názoru žalovaného existujú dve možnosti, ako posudzovať nárok žalobcu na úhradu poplatku z omeškania. Jednak, že ide o príslušenstvo, na ktoré vzniklo žalobcovi právo z titulu omeškania žalovaného s úhradou hlavnej pohľadávky k momentu omeškania. V takom prípade vzniklo žalobcovi právo na poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne k momentu omeškania podľa výšky poplatku z omeškania platnej v deň začiatku omeškania podľa výšky poplatku z omeškania platnej v deň začiatku omeškania a patrí žalobcovi v nezmenenej výške za celú dobu omeškania. Druhou možnosťou je, že nejde o príslušenstvo pohľadávky, ale o samostatné majetkové právo, ktoré vzniká žalobcovi na základe zákona, ako denná sankcia za omeškania žalovaného s úhradou pohľadávky. V takom prípade právo na poplatok z omeškania vzniká žalobcovi denne a denne sa aj premlčuje. Konštatoval, že z výroku napadnutého rozsudku je možné sa domnievať, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu na úhradu poplatku z omeškania tak, že právo na poplatok z omeškania vzniklo žalobcovi ku dňu omeškania podľa zákona platného k momentu omeškania a patrí žalobcovi v nezmenenej výške počas celej doby omeškania. Tento záver je však možné sa iba domnievať, keďže prvostupňový súd obmedzil svoju argumentáciu v odôvodnení na citáciu viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, pričom neuviedol, akými úvahami sa riadil a ako aplikoval tieto rozhodnutia na dané konanie. Zároveň však v poslednom odseku odôvodnenia rozhodnutia súd uviedol, že podľa jeho názoru ide o dennú sankciu, premlčuje sa denne a denne vzniká na ňu veriteľovi právo. Táto sankcia preto nemôže byť príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale ide o samostatné majetkové právo, ktoré je dennou (0,1 % denne) majetkovou sankciou. Ak súd dospel k takémuto záveru, žalovanému nebolo zrejmé, z akého právneho dôvodu a na základe akého zákona môže žalobcovi denne vznikáť právo v roku 2010, keď ustanovenie zákona, na základe ktorého by malo toto denné právo vznikáť neexistuje už od roku 2004. Je totiž zrejmé, že v relevantnom čase vzniku nároku na poplatok z omeškania od 20.02.2010 do zaplattenia nebolo platné a účinné žiadne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by žalobcovi priznávalo nárok na poplatok z omeškania. Upozornil, že k zrušeniu zákona došlo jeho

nahradením novým zákonom, dotknutý nález Ústavného súdu SR nemá na túto skutočnosť nemá žiaden vplyv. Ďalej žalovaný uviedol, že v priebehu konania namieta premlčanie práva žalobcu na úhradu poplatku z omeškania. Zdôraznil, že žalovaný si uplatnil nárok na poplatok z omeškania 13 rokov po tom, ako malo dôjsť k omeškaniu s plnením záväzku. Svoju námietku premlčania žalovaný oprel o judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 1Cdo 157/2009). Žalovanému z odôvodnenia napadnutého rozsudku nebolo zrejmé, či a ako súd rozhodol o jeho námietke premlčania. Je možné sa iba domnievať, že práve námietka premlčania žalovaného spôsobuje vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku, kedy prvostupňový súd v snahe priznať žalobcovi poplatok z omeškania najskôr argumentuje, že právo na poplatok vzniklo žalobcovi ku dňu omeškania a v nezmenenej výške mu patrí za celý čas omeškania, následne však uvádza, že ide o právo, ktoré vzniká žalobcovi denne a denne sa i premlčuje. Podľa žalovaného takéto rozhodnutie je nezákonné a je potrebné odstrániť vnútornú rozpornosť argumentácie prvostupňového súdu. Ak totiž právo na poplatok z omeškania vzniklo žalobcovi ku dňu omeškania, je potrebné rovnako posudzovať aj premlčanie uplatneného nároku a nárok žalobcu na poplatok z omeškania je preto premlčaný a súd je povinný prihliadnuť na námietku premlčania žalovaného. Ak právo na poplatok z omeškania vzniká denne ako samostatné majetkové právo, v roku 2010 a nasledujúcich neexistuje žiaden právny titul, na základe ktorého by mohlo takéto právo denne vznikať, žalobcovi preto takéto neexistujúce právo nie je možné priznať. Okrem toho namieta, že súd napadnutý rozsudok riadne neodôvodnil. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu na priznanie poplatku z omeškania od 20.02.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania zamietne. Žalovaný dal okrem toho do pozornosti, že istina pohľadávky, ku ktorej sa viaže poplatok z omeškania bola uhradená na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/79/2013 zo dňa 17.06.2014.

20. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 30.08.2019. Zotrval na svojich vyjadreniach týkajúcich sa uplatnenia nároku na poplatok z omeškania, a to v rozsahu 0,1 % denne v súlade s právnou úpravou platnou v čase, keď sa žalovaný dostal do omeškania. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/44/2015 zo dňa 29.11.2016. Pokiaľ ide o jednotlivé námietky žalovaného obsiahnuté v odvolaní, uviedol, že týmito sa Najvyšší súd SR zaoberal najmä v bodoch 44. až 48. svojho rozhodnutia. Námietka žalovaného spočívajúca v tvrdení, že žalobca nemá nárok na poplatok z omeškania, pretože v súčasnosti platný predpis, a to zákon č. 580/2004 Z.z., neobsahuje osobitné ustanovenie upravujúce sankcie za oneskorené plnenie zdravotnej poisťovne, preto zdravotníckemu zariadeniu patrí v prípade omeškania úrok z omeškania, je podľa neho neacceptovateľná. Výška úrokov z omeškania či poplatku z omeškania sa určuje podľa právneho predpisu platného a účinného v deň, keď sa dlžník dostal do omeškania. Bez ohľadu na zmeny vyplývajúce z novej právnej úpravy alebo z meniacich sa sadziieb úrokov sa táto výška nemení, pokiaľ by to nestanovil nový predpis. Zákon č. 580/2004 Z.z. žiadne takéto ustanovenie neobsahuje. Zákon č. 580/2004 Z.z. sa pokiaľ ide o sankciu za omeškanie vzťahuje na prípady, keď k omeškaniu došlo v čase účinnosti tohto zákona. Na prípady, keď došlo k omeškaniu skôr sa vzťahujú predpisy platné a účinné k prvému dňu omeškania. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 72/2008 zo dňa 30.09.2009 a nálezy Ústavného súdu SR II.ÚS 354/06, II.ÚS 355/06 a II.ÚS 356/06, všetky zo dňa 15.03.2007. Uviedol, že nároky na sankcie vzniknuté v dôsledku omeškania dlžníka s plnením finančného záväzku sú hmotnoprávnymi nárokmi a ich výška sa spravuje zákonmi v ich znení platnom a účinnom v deň, kedy k omeškaniu došlo. Omeškanie žalovaného vzniklo postupne, ide neuhradenú časť platieb za faktúry č. 01 až 11 z roku 2000 a faktúru č.12 z roku 2001. Veriteľovi tak vznikol nárok na poplatok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania odo dňa splatnosti účtovného dokladu. Žalovaný si dlhodobo svoj záväzok voči žalobcovi zjavne neopodstatnene neplnil. Nepochybne následkom neplnenia si finančných záväzkov je povinnosť zaplatiť sankciu určenú podľa právnej úpravy platnej v čase vzniku omeškania. Je pravda, že žalobca si nárok na poplatok z omeškania uplatnil až v priebehu konania, a to prihliadajúc na premlčanie jednotlivých nárokov si tento nárok uplatnil za dobu od 20.02.2010 do zaplatenia. Žalobca súčasne potvrdil, že žalovaný sumu 50.995,44 Eur, na zaplatenie ktorej ho zaviazal Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 30Cb/367/2004-323 zo dňa 12.11.2012 a Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1Cob/79/2013-356 zo dňa 03.04.2014 zaplatil žalobcovi dňa 17.06.2014. S poukazom na uvedené navrhol, aby v napadnutej časti odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil a súčasne aby priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 25.11.2019. Poukázal na to, že žalobca vo svojom vyjadrení poukazuje na uznesenia Ústavného súdu SR a Najvyššieho

súdu SR, ktoré sa zaoberajú výškou poplatku z omeškania v období medzi nadobudnutím účinnosti novely zákona č. 273/1994 Z.z., ktorou bol poplatok z omeškania zmenený na 0,01 % a momentom straty platnosti tohto ustanovenia z dôvodu rozhodnutia Ústavného súdu SR. Žalovaný zdôraznil, že túto skutočnosť nenamieta, a preto považoval uvedené tvrdenia i predložené rozhodnutia pre dané konanie za irelevantné. Zároveň nenamieta skutočnosť, že úrok z omeškania a poplatok z omeškania sú rôznymi nárokmi. Žalovanému nebolo zrejmé, akých častí predložených uznesení a z akého dôvodu sa žalobca opiera vo vzťahu ku skutočnostiam tvrdným v odvolaní. Trval na tom, že nárok žalobcu je premlčaný.

22. Podaním doručeným súdu dňa 11.06.2020 žalovaný zaslal súdu rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/116/2019 zo dňa 31.03.2020, ktorým Krajský súd v Bratislave rozhodol v obdobnej právnej veci medzi rovnakými stranami sporu.

23. V podaní doručenom súdu dňa 16.06.2020 žalobca uviedol, že proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/116/2019 zo dňa 31.03.2020 podáva dovolanie.

24. Podaním doručeným súdu dňa 09.07.2020 žalobca zaslal súdu na vedomie dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/116/2019 zo dňa 31.03.2020.

25. Podaním doručeným súdu dňa 11.08.2020 žalobca zaslal súdu na vedomie doplnenie dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/116/2019 zo dňa 31.03.2020.

26. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

27. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 30Cb/367/2004-476 zo dňa 16.04.2019 v znení opravného uznesenia č.k. 30Cb/367/2004-507 zo dňa 20.01.2020 je potrebné zmeniť.

28. Odvolací súd nenariadil pojednávanie, nakoľko ustanovenie § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP je v zásade fakultatívne, t.j. odvolací súd pojednávanie nariaďovať nemusí, nariaďuje ho iba v dvoch prípadoch, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak si to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Nakoľko v danom prípade nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie, ani si to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, odvolací súd pojednávanie v zmysle citovaných ustanovení zákona nenariadil. Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené, pričom predmetom odvolacieho prieskumu bolo právne posúdenie otázok, ku ktorým sa všetky sporové strany už vyčerpávajúco a dostatočne vyjadrili. Odvolací súd preto v zmysle § 385 ods. 1 CSP nepovažoval za potrebné a účelné nariadiť vo veci pojednávanie.

29. Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

30. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

31. Odvolací súd v tomto konaní opätovne rozhodoval o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 30Cb/367/2004, ktorého rozhodnutie už bolo za účinnosti Civilného sporového poriadku uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/96/2017-444 zo dňa 22.11.2018 čiastočne zrušené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd bol preto v zmysle § 390 CSP povinný vo veci sám rozhodnúť. S poukazom na uvedené, odvolací súd v ďalšom texte tohto rozhodnutia odôvodnil svoje právne závery a skutočnosti, ktoré ho viedli k zmene napadnutého rozsudku.

32. Predmetom konania po právoplatnom zastavení konania v časti istiny 0,94 Eur s 12 % ročným úrokom z omeškania od 05.03.2004 do zaplatenia a právoplatnom rozhodnutí o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 50.995,44 Eur, zostal nárok žalobcu na poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 50.995,44 eur od 20.02.2010 do zaplatenia. V zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/96/2017-444 zo dňa 22.11.2018 bolo úlohou súdu prvej inštancie za daných okolností odpovedať na otázku aké znenie, a či vôbec nejaké znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z., bolo platné a účinné v relevantnom čase, t.j. v čase vzniku nároku na poplatok z omeškania, a či a kedy k omeškaniu došlo, príp. či omeškanie trvalo aj v čase, od ktorého si nárok na poplatok z omeškania žalobca uplatnil a či sa poplatok z omeškania platný v prvý deň omeškania vzťahuje na celé omeškanie žalovaného s úhradou faktúr za poskytnutie zdravotnej starostlivosti, tak ako vyplýva z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo/44/2015-426 zo dňa 29.11.2016 a o tomto nároku rozhodnúť.

33. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že medzi účastníkmi bola platne uzavretá Zmluva o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti dňa 29.07.1997 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 07.06.1999. V konaní bolo nepochybné, že žalobca bol poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti v odbore klinická onkológia, tzn. že zo strany žalobcu sa jednalo o nevyhnutnú a neodkladnú zdravotnú starostlivosť. Taktiež mal súd v konaní za preukázané, že žalobca na základe tejto uzavretej zmluvy poskytol poisťovcom žalovaného zdravotnú starostlivosť v odbore klinická onkológia, a to v rozsahu fakturovaných zdravotných výkonov faktúrami č. 01/00 až 12/00. Žalovaný faktúry žalobcu nad rámec dohodnutý v zmluve (160.000 Sk) a vo výške požadovanej žalobcom v návrhu, žalobcovi neuhradil. Žalobca za obdobie január až december vystavil žalovanému 12 faktúr v celkovej sume 3.522.422,11 Sk, pričom prvá faktúra č. 1/2000 za január 2000 bola vystavená dňa 07.02.2000 s lehotou splatnosti 30 dní a posledná faktúra bola vystavená za december 2000 dňa 09.01.2001 s lehotou splatnosti 30 dní. Žalobca si mohol uplatniť svoje právo po prvýkrát u každej faktúry deň nasledujúci po vzniku splatnosti faktúry, t.j. pri prvej faktúre č. 01/2000 dňom 08.03.2000, kedy mu začala plynúť štvorročná premlčacia doba, ktorá skončila dňom 08.03.2004. Všetky ostatné faktúry boli vystavené a splatné po tejto faktúre nasledujúcich mesiacoch roku 2000. Právny vzťah, z ktorého si žalobca uplatňuje nároky v tomto konaní vznikol v roku 2000-2001, a to za účinnosti zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení.

34. Žalobca si dňa 20.02.2014 uplatnil nárok na poplatok z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplatenia. Odvolací súd už v uznesení č.k. 1Cob/228/2008-127 zo dňa 18.02.2009 vyslovil názor, že v súlade s ustanovením § 261 ods. 2 OBZ sa vzťahy medzi účastníkmi konania riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka, vrátane premlčacích lehôt. Súd prvej inštancie následne správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/4/2006 zo dňa 27.02.2008, ktorý čo sa týka poplatku z omeškania uviedol, že „Ide o dennú sankciu, premlčuje sa denne a vzniká na ňu veriteľovi právo. Premlčuje sa postupne, ak svoju povinnosť zdravotná poisťovňa nesplní. Žalobca v prejednávanej veci uplatnil poplatok z omeškania podľa zákona č. 273/1994 Z.z., preto takáto sankcia nemôže byť príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Obč. zák. Ide o samostatné majetkové právo, ktoré je dennou (0,1 % denne) majetkovou sankciou.“ Odvolací súd sa s týmto právnym názorom stotožňuje. Právo na poplatok z omeškania vzniká za každý deň omeškania a pretože ide o fakultatívne majetkové sankcie, je vecou žalobcu, za aké obdobie omeškania žalovaného s platením faktúry si právo na zaplatenie poplatku uplatní (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 241/93).

35. Okrem toho odvolací súd podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 36/2010 zo dňa 18. augusta 2011, v ktorom uviedol: „Dovolací súd zhodne s názorom odvolacieho súdu zastáva názor, že právo na úrok z omeškania je právom, ktoré sa premlčuje za každý deň samostatne, pričom nemusí byť uplatnené za celé obdobie omeškania. Uvedenému výkladu svedčí aj znenie ust. § 391 ods. 1 Obch. zák., podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Uplynutím už len jediného dňa v rozsahu jeho 24 hodín sa dlžník môže dostať do omeškania nezaplatením istiny a už za tento deň môže veriteľ uplatniť svoje právo na úrok z omeškania, ako aj za každý nasledujúci deň omeškania bez toho, aby bolo potrebné súčasne uplatniť aj nárok na zaplatenie istiny ako hlavného záväzku. Úrok z omeškania vzniká v dôsledku povinnosti dlžníka splniť záväzok, t.j. z povinnosti nebyť v omeškaní a ak dlžník svoj záväzok nesplní, resp. záväzok nezanikne najneskôr v deň jeho splatnosti, dlžník porušil povinnosť nebyť v omeškaní, z ktorej vzniká právo na úrok z omeškania za tento deň. Zároveň k rovnakému dňu porušenia povinnosti začína plynúť premlčacia doba k takto vzniknutému právu z porušenia povinnosti k úroku z omeškania. Porušením svojej povinnosti splniť záväzok, resp.

povinnosť nebyť v omeškaní, dlžník vytvára pre seba každý deň novú možnosť porušiť povinnosť splniť záväzok i nasledujúci deň. Trvanie omeškania je preto potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok.“ S uvedeným právnym názorom sa Najvyšší súd SR stotožnil aj v rozsudku sp. zn. 5Cdo/24/2018 zo dňa 11.12.2018. Uvedené právne závery možno podľa názoru odvolacieho súdu analogicky aplikovať i na žalobcom uplatňovaný poplatok z omeškania.

36. Odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú odvoláciu námietku žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je vnútorne rozporné. Žalovaný dôvodne namietal rozporuplnosť argumentácie súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorého na jednej strane vyplýva, že právo na poplatok z omeškania vzniklo žalobcovi ku dňu omeškania a v nezmenenej výške mu patrí za celý čas omeškania a na druhej strane súd vyslovil, že ide o právo, ktoré vzniká žalobcovi denne a denne sa i premlčuje. Odvolací súd zdôrazňuje, že právo na poplatok z omeškania je majetkovým právom, na ktoré vzniká nárok za každý deň omeškania dlžníka a premlčuje sa samostatne, vždy vo vzťahu k jednotlivej dennej splátke poplatku z omeškania. Trvanie omeškania je potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok. Podľa názoru odvolacieho súdu, keďže nárok na zaplatenie poplatku z omeškania vzniká každým dňom omeškania ako samostatný denný nárok, je potrebné posudzovať aj právny základ jeho priznania v každom jednotlivom dni samostatne, čo znamená, že odo dňa 01.11.2004, kedy došlo k zrušeniu zákona č. 273/1994 Z.z. zakladajúceho právny titul priznania tohto nároku, nie je možné poplatok z omeškania veriteľovi priznať. Z hľadiska oprávnenosti totiž musí mať priznanie nároku oporu v hmotnom práve, ktorá podmienka splnená nie je, pretože ustanovenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z., ktoré priznávalo poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania, bolo s účinnosťou od 15.07.2004 zrušené a od 01.11.2004 bol zrušený celý zákon č. 273/1994 Z.z., pričom nová právna úprava už uvedenú sankciu neupravuje. Nárok na poplatok z omeškania si žalobca uplatňuje za obdobie od 20.02.2010, kedy neexistovalo žiadne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by žalobcovi priznávalo nárok na poplatok z omeškania. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uplatnený nárok na poplatok z omeškania žalobcovi nie je možné priznať.

37. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že výška poplatku z omeškania sa určuje podľa právneho predpisu platného a účinného v deň, keď sa dlžník dostal do omeškania, a to bez ohľadu na zmeny vyplývajúce z novej právnej úpravy alebo z meniacich sa sadziieb poplatku z omeškania, pokiaľ by to nestanovil nový predpis, odvolací súd poukazuje na, že žalovaný samotnú výšku poplatku z omeškania, ktorú priznával žalobcovi § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z. nenamietal, preto argumentácia žalobcu je v tomto smere nadbytočná. Taktiež, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 93/2005 a 4 Cdo 23/2006, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazoval súd prvej inštancie, pojednávajú o výške sadzby poplatku z omeškania. Žalovaný však namietal odlišnú skutočnosť, a to absenciu právneho základu pre priznanie takéhoto nároku v čase od 20.02.2010 do zaplatenia, s ktorou námietkou sa odvolací súd stotožnil.

38. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd dospel k záveru, že nárok na poplatok z omeškania nemožno žalobcovi z vyššie uvedených dôvodov priznať, odvolací súd sa nezaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Odvolací súd v tejto súvislosti podotýka, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 157/2009 zo dňa 29.06.2010, o ktoré žalovaný svoju námietku premlčania opieral, sa týka interpretácie ustanovení § 100 až § 110 Občianskeho zákonníka o premlčaní. V prejednávanej veci však ide o obchodnoprávny vzťah, a teda aj na prípadné premlčanie nároku žalobcu by bolo potrebné aplikovať ustanovenia § 387 až § 408 Obchodného zákonníka o premlčaní. Z tohto dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 157/2009 zo dňa 29.06.2010 aplikovať na prejednanú vec.

39. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

40. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/367/2004-476 zo dňa 16.04.2019 v znení opravného uznesenia č.k. 30Cb/367/2004-507 zo dňa 20.01.2020 v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplatenia zamietol.

41. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

42. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 50.996,39 Eur s 12 % úrokom z omeškania za dobu od 03.05.2004 do zaplatenia. Rozsudkom č.k. 30Cb/367/2004-323 zo dňa 12.11.2012 Okresný súd Bratislava I konanie v časti istiny 0,94 Eur s 12 % ročným úrokom z omeškania od 05.03.2004 do zaplatenia zastavil a v zastavenej časti žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie nadobudlo v tejto časti právoplatnosť dňa 16.06.2014. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 1Cob/79/2013-349 zo dňa 21.02.2014 pripustil zmenu návrhu tak, že „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 50.995,44 eur s poplatkom z omeškania zo sumy 50.995,44 Eur od 20.02.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania.“ S ohľadom na uvedené a zmenu návrhu odvolací súd rozhodoval o nároku na náhradu trov vo vzťahu k žalobcom uplatnenej istine 50.995,44 Eur a poplatku z omeškania 0,1 % z tejto istiny za každý deň omeškania od 20.02.2010 do zaplatenia. Žalovaný v odvolaní uviedol, že istina pohľadávky, ku ktorej sa viaže poplatok z omeškania bola uhradená na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/79/2013 dňa 17.06.2014. Uvedenú skutočnosť vo vyjadrení k odvolaniu výslovne potvrdil i žalobca. Žalobca bol úspešný v časti priznanej istiny 50.995,44 Eur. V časti zamietnutia žaloby o zaplatenie poplatku z omeškania bol úspešný žalovaný. Uplatňovaný nárok na poplatok z omeškania 51,- Eur denne predstavuje za obdobie od 20.02.2010 do 17.06.2014 (kedy došlo podľa zhodných tvrdení sporových strán k zaplateniu istiny 50.995,44 eur) sumu 80.478,- Eur. Žalovaný tak bol úspešný v časti zamietnutia poplatku z omeškania v sume 80.478,- Eur a neúspešný v časti priznania istiny v sume 50.995,44 Eur. Z uvedeného vyplýva, že procesný úspech žalovaného je 61,21 %, úspech žalobcu je 38,79 %, a preto konečný úspech žalovaného v konaní je 22,42 %, v ktorom rozsahu mu potom patrí nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

46. O výške náhrady trov konania rozhodne zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).